

Memòries del barri xino

ANNA CARRERAS

El periodista Gerard Bagué publica el resultat del projecte presentat a la Beca 8 de Març de l'any 2006. Una crònica social i un retaule històric de caràcter antropològic amb el llenguatge propi d'una tesi. Recorrem una mica d'esma la geografia urbana, la tradició de la prostitució i el llenguatge clar dels llocs, dels fets i de les persones, sobretot les dones públiques. Un report, també lèxic, que es perfà com un vistós diccionari sobre el cosmos bordellenc. El barri xino de Girona, als carrers del Pou Rodó i de la Barca, és matèria primera d'aquest assaig ben documentat que, de vegades, es fa un pèl tediós pel predomini del to periodístic o pel cúmul de fragments de diari. El *barri* viciós no era trajecte per a turistes, com ara, però sí que era espai de trànsit i d'evasió per a molts gironins encallats entre les quatre parets d'una estructura quo-

tidiana grisa i hipòcrita. Els racons del pecat obrien les portes a un altre món, sòrdid però tendre, testimoniats per vint establiments, dues-centes prostitutes, deu mil clients i passavolants anuals. El llibre de Bagué amplia el seu estudi (no viscut) amb les experiències d'escriptors, artistes i periodistes (Pla, Barral, Sagarra, Bertrana) que hi van ser. Les cases de tolerància, plenes de dones errades, convivia amb els convents i les esglésies, plens de dones i homes sants, i això generava una morbositat afegida. Prostitució implica droga, aldarull i disbauxa. Però també anecdotari i homeatge a la daurada postguerra. En una ciutat «molt pendent de la moralitat i del toc de les campanes de les esglésies», el barri tenia de tot: el prostitut homosexual, el Pajarito, el *mossèn putero*, les monges amagades entre meques durant la Guerra Civil, la Vedette, els *quinquis* i els delinqüents, les canto-

BAGUÉ, Gerard
La Girona pecadora

Llibres del Segle
(Col. Què us diré?, 32)
Girona, 2013. 175 p.

neres envellides al costat d'una nova generació de prostitutes, les llegendes i els intercanvis. El barri xino de Girona, un micromón capaç d'ordir un llibre distret que hauria pogut aprofundir una mica més en la psicologia de tot plegat i, per què no, un film de la corda neorealista de Visconti.

En el pot petit

XAVIER CASTILLÓN

Més notícies des de Bankrobber. Després d'haver publicat cinc àlbums d'estudi en una dècada, el prolífic músic bisbalenc Jaume Pla, Mazoni, recupera el single com a format breu, però que pot arribar a ser, com en aquest cas, una obra completa i més que suficient. En el món d'Internet, el concepte d'àlbum, hereu de l'antic elapè de vinil, està perdent pes per les noves formes de consumir música, en què funciona millor la cançó independent que una col·lecció més o menys coherent de temes. Jaume Pla ha treballat en aquesta línia des del projecte Paracetamol Music, plantejat com a «regressió a l'època daurada del

single», la dels anys seixanta, a partir d'una sèrie de cançons, breus i directes, que Mazoni ha elaborat com a productor i compositor en col·laboració amb altres músics amics, en una espècie de cadena de muntatge semblant a la de Motown, Stax i la factoria Spector. En el cas de «Magranes molt / Purgatori», el bisbalenc és també l'interpret de dues cançons que denoten una autèntica saviesa pop. La primera, tota una declaració d'amor fruiter, és juganera i té un simpàtic punt psicodèlic. «Purgatori» és més malenconiosa, però també inclou una ferma declaració d'independència personal i acaba amb la força de l'amor incondicional: «T'estimo

MAZONI
«Magranes molt / Purgatori»

(Bankrobber)

CD

sense cap por». En total, són només sis minuts i mig de música, però segurament no es podria dir tant, ni tan ben dit, en un triple CD.